

POLITECHNIKA POZNAŃSKA

POLSKA THE TIMES GŁOS WIELKOPOLSKI

90 lat polskiego wyższego szkolnictwa technicznego w Poznaniu – jubileusz Politechniki Poznańskiej

**Szanowni
Czytelnicy**

Politechnika Poznańska to jeden z lepiej rozpoznawalnych w Polsce znaków firmowych Wielkopolski i jej stolicy, Poznań – nie tylko za sprawą członu „poznańska”, występującego w jej nazwie, ale przede wszystkim przez skojarzenie z wielkopolską i poznańską rzetelnością. Absolwenci naszej Uczelni są cenieni nie tylko w kraju, ale i na całym świecie. Trudno wyobrazić sobie bez nich rozwój i wysoki poziom cywilizacyjny naszego regionu. Politechnika Poznańska świętuje w roku 2009 jubileusz 90-lecia. Przy tej okazji sięgamy pamięcią do jej poprzedniczki, powstałej w roku 1919 pierwszej w Wielkopolsce polskiej wyższej uczelni technicznej. Mimo że pod względem poziomu uzyskiwanej wiedzy inżynierskiej jej absolwenci nie ustępowali swoim kolegom z Warszawy czy Lwowa, na uczelnię mającą w swej nazwie słowo „politechnika” musieli Wielkopolanie czekać do roku 1955. Obecnie Politechnika Poznańska należy do czołowych uczelni technicznych w Polsce, a Poligród, główny kampus Uczelni, usytuowany na prawym brzegu Warty, jest ważną i wyróżniającą się częścią miasta. Widok na obiekty Politechniki rozciągający się z mostu św. Rocha jest dobrze znany mieszkańcom Poznania i większości Wielkopolan, a budynek rektoratu przy pl. Marii Skłodowskiej-Curie na Wildzie należy do najbardziej charakterystycznych zabytkowych budowli naszego miasta. Dzięki swojemu potencjałowi naukowemu Politechnika Poznańska spełnia wszystkie warunki, aby być uniwersyte-tem technicznym, ale pozostajemy wierni dotychczasowej nazwie ze względu na przywiązanie do tradycji i pozytywne skojarzenia, jakie budzi ona u studentów i pracowników oraz mieszkańców Poznania i Wielkopolski.

Adam Hamrol
Rektor Politechniki
Poznańskiej

WYŻSZE SZKOLNICTWO TECHNICZNE ISTNIEJE W POZNANIU
JUŻ OD 90 LAT(1919-2009)

Geneza Politechniki Poznańskiej

Początki tradycji uprawiania nauk technicznych w Wielkopolsce sięgają wieku XVII. Wtedy powstała znana w Europie tzw. jezuicka szkoła w mechanice, którą współtworzyli Wielkopolanin Stanisław Solski oraz Adam Kocharński i Wojciech Tylkowski.

Wolność, która przysłała do Wielkopolski wraz z powołaniem Naczelnej Rady Ludowej, uznanej przez Polski Sejm Dzielnicowy za legalną polską władzę państwową (Poznań, 5 grudnia 1918 roku), i ze zwycięskim powstaniem wielkopolskim (1918-1919), umożliwiła powołanie w Poznaniu polskiej uczelni technicznej. Po zakończeniu powstania władze polskie już od lutego 1919 roku przejmowały gmach i urządzenia dotychczasowej niemieckiej Królewskiej Wyższej Szkoły Budowy Maszyn w Poznaniu (Königliche Höhere Maschinenbauschule zu Posen, 1901-1919); także w lutym rozpoczęto nabór kandydatów na studia, prowadzone już w języku polskim. W marcu 1919 roku Naczelna Rada Ludowa podjęła decyzję o założeniu w Poznaniu wyższej szkoły technicznej. Rekrutację słuchaczy na kurs przygotowawczy w celu wyrównania różnic w poziomie wykształcenia zapoczątkowano w czerwcu tego samego roku. W sierpniu 1919 roku ówczesne Ministerstwo byłej Dzielnicy Pruskiej zdecydowało o nadaniu nowo utworzonej uczelni nazwy Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn. Jej dyrektorem został inż. dypl. Wiktor Maćkowiak (1919-1930), absolwent Wyższej Szkoły Technicznej w Charlottenburgu (obecnie jest to dzielnica Berlina). Przekazano też uczelni budynek i zniszczone urządzenia byłej szkoły niemieckiej.

1 września 1919 roku odbyła się oficjalna inauguracja działalności PWSBM przy Rynku Wildeckim (obecnie pl. Marii Skłodowskiej-Curie). W latach 1919-1929 szkoła kształciła studentów na jednym wydziale – Mechanicznym, początkowo tylko na kierunku konstrukcyjnym (z pierwszym laboratorium maszynowym) a od 1925 roku również na kierunku warsztatowym (który wymagał znacznych inwestycji na specjalistyczne laboratoria).

W 1929 roku utworzono Wydział Elektryczny. Szczególny nacisk położono na kształcenie w zakresie budowy i eksploatacji central oraz sieci elektrycznych. Szkoła otrzymała nową nazwę – Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki. Uczelnia zapewniała nowoczesne przygotowanie absolwentów; wnosila do przemysłu nowe, pionierskie rozwiązania w zakresie procesów wytwórczych oraz

Strajk studentów PWSBMiE domagających się podwyższenia rangi szkoły

torowała dostęp do wiedzy technicznej i praktyki.

Wcześniej, w marcu 1921 roku, Poznańskie Stowarzyszenie Inżynierów i Architektów wystąpiło z inicjatywą utworzenia w Poznaniu trzeciej w kraju politechniki – uczelni z uprawnieniami akademickimi. Inicjatywa ta została sformułowana w dokumencie Memorjał w sprawie założenia politechniki w Poznaniu.

Mimo usilnych starań wielkopolskiego środowiska technicznego, które zostały poparte w 1922 roku strajkami studentów domagających się podwyższenia rangi szkoły i nadania jej uprawnień zgodnych z wysokim poziomem studiów, nie udało się wtedy tego celu osiągnąć. W latach 30. XX wieku powrócono do koncepcji utworzenia akademickiej uczelni technicznej. Zjazd Związku Polskich Zrzeszeń Technicznych w 1935 roku, ponowne strajki studenckie, głosy opinii publicznej i działalność grupy naukowców sprawiły, że nowy dyrektor PWSBMiE, prof. dr hab. inż. Tadeusz Świeżawski-Paprzyca, przybyły z Politechniki Lwowskiej, zwołał 19 czerwca 1937 roku w Izbie Przemysłowo-Handlowej specjalne zebranie w sprawie utworzenia politechniki w stolicy Wielkopolski. Memoriał z obszernym uzasadnieniem przekazano ówczesnemu prezydentowi miasta, a petycja została też wręczona ministrowi prof. dr. Wojciechowi Świętosławskiemu przez delegację studentów oraz dyrektora. W wyniku owych zabiegów uzyskano od Ministerstwa przyrzeczenie utworzenia w Poznaniu w latach 1940-1941 trzeciej polskiej politechniki.

Wybuch II wojny światowej przerwał

te dążenia; 10 września 1939 roku niemiecki okupant przejął poznańską uczelnię. Do lutego 1945 roku w tych samych budynkach działała niemiecka Państwowa Szkoła Inżynierska (Staatliche Ingenieurschule Posen), dostępna jedynie dla Niemców.

Jeszcze przed zakończeniem II wojny światowej ponownie podjęto starania o utworzenie w Poznaniu uczelni politechnicznej. Już w lutym 1945 roku, bezpośrednio po wyzwoleniu miasta, zespół inżynierów z inż. Lucjanem Ballenstedtem jako przewodniczącym utworzył Komitet Organizacyjny Politechniki Poznańskiej. Planowano przekształcenie PWSBMiE w politechnikę lub przeniesienie Politechniki Warszawskiej ze zburzonej stolicy do Poznania. Podczas rozmów w marcu 1945 roku Ministerstwo Oświaty uznało, że politechnika w Poznaniu może powstać w czwartej kolejności – po uczelniach warszawskiej, gdańskiej i wrocławskiej.

W lipcu 1945 roku Komitet Organizacyjny Politechniki Poznańskiej uzyskał zgodę na utworzenie w Poznaniu tylko wyższej szkoły technicznej, tj. Szkoły Inżynierskiej. Komitet Organizacyjny wyłonił 30 lipca 1945 roku Komitet Wykonawczy Szkoły Inżynierskiej (w składzie: Lucjan Ballenstedt, Alojzy Kotecki, Roman Kozak, Bolesław Orgelbrand i Zbigniew Zieliński) oraz przygotował projekt organizacyjny nowej uczelni. W wyniku intensywnych starań i prac przygotowawczych środowiska inżynierskiego Ministerstwo Oświaty dekretem z 3 września 1945 roku przekształciło PWSBMiE w Szkołę Inżynierską. Jej rektorem został prof. nadzw. inż. dypl. Bo-

lesław Orgelbrand (pełnił on tę funkcję do 1955 roku). Szkoła kształciła inżynierów I stopnia. Inauguracja odbyła się 30 września 1945 roku, a już 17 września rozpoczęto zajęcia dydaktyczne na studiach dziennych na 3 wydziałach (Mechanicznym, Elektrycznym oraz Budownictwa z 2 oddziałami: Lądowo-Wodnym i Architektury). Szkoła oferowała 7 kierunków (z 14-18 specjalnościami): technologiczny (później mechanika – technologia), konstrukcyjno-energetyczny (później mechanika – konstrukcja), architekturę, lądowo-wodny (później budownictwo lądowe), prądy silne i elektrotechnikę, prądy słabe i telekomunikację (później łączność) oraz mechanizację rolnictwa.

Na mocy Uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 3 września 1955 roku Szkołę Inżynierską przemiano-wano na Politechnikę Poznańską. O jej powstanie środowisko zabiegało aż 36 lat! Do Politechniki włączono 3-wydziałową Wiczorową Szkołę Inżynierską Naczelnej Organizacji Technicznej w Poznaniu (działającą w latach 1950-1955). Uczelnia otrzymała uprawnienia akademickiej uczelni technicznej, tj. prawo nadawania dyplomów ukończenia studiów II stopnia (magistra inżyniera i magistra). Pierwszy rok akademicki na Politechnice Poznańskiej zainaugurowano 1 września 1955 roku, a pierwszym rektorem nowej uczelni został prof. zw. dr inż. Roman M. Kozak.

W pierwszych latach Politechnika Poznańska skupiła się na wykształceniu młodej kadry, zdolnej do podjęcia nauki na poziomie II, tj. magisterskim, oraz do prowadzenia prac naukowo-badawczych.

W latach 60. i 70. XX wieku nastąpił istotny rozwój organizacyjno-zadaniowy Politechniki. Już w 1969 roku wprowadzono studia doktoranckie, a następnie studia podyplomowe na 5 wydziałach. Stopniowo wprowadzano nowe kierunki studiów (w 1976 roku było ich 15), świadczące o nowoczesnym podejściu do zadań naukowych i dydaktycznych.

W latach 80. rozwój uczelni został zahamowany na skutek wprowadzenia stanu wojennego (1981-1983).

Zmiana ustrojowa w roku 1989 zapoczątkowała nowy rozdział w rozwoju potencjału naukowo-dydaktycznego Politechniki. W 1997 kształcono już na 6 wydziałach (powstał wówczas Wydział Fizyki Technicznej), na 15 kierunkach. Obecnie kształcimy studentów na 9 wydziałach 24 kierunkach i ponad 120 specjalnościach, zgodnie z potrzebami współczesnej gospodarki.

Halina Ganińska

Politechnika Poznańska w przestrzeni współczesnego Poznania

Kampus Wilda

Zespoły budynków dydaktycznych Politechniki Poznańskiej i istniejących wcześniej uczelni technicznych pełniły zawsze ważne kulturo- i centrotwórcze funkcje związane z kolejnymi etapami rozwoju przestrzennego Poznania. Siedziba Niemieckiej Królewskiej Akademii Technicznej wzniesiona została jako dominanta centrum przyłączonej do Poznania w 1900 roku robotniczo-fabrycznej dzielnicy Wilda. Z kolei miasteczko akademickie Poligród, wznieszone po II światowej na prawym brzegu Warty dla Szkoły Inżynierskiej, a następnie Politechniki, miało stanowić łącznik między śródmieściem a planowaną wielką dzielnicą mieszkaniowo-przemysłową Nowe Miasto. Powstanie na początku XXI wieku kompleksu Centrum Wykładowo-Konferencyjnego oraz dalsza rozbudowa Politechniki w paśmie Warty stanowią jeden z najważniejszych etapów miejskiego programu powrotu nad rzekę. Z kolei kampus przy ul. Nieszawskiej wpisuje się w nieodzowne obecnie w Poznaniu plany rewitalizacji obszarów postindustrialnych.

Już pod koniec XIX wieku przygotowano koncepcję podwyższenia cywilizacyjnego standardu robotniczej dzielnicy Wilda i jej centrum – Rynku Wildeckiego. Wkrótce w jego otoczeniu zaczęły powstawać budynki użyteczności publicznej, które nadały temu miejscu reprezentacyjny charakter.

W 1896 roku zbudowano monumentalny gmach szkoły dla dziewcząt, nawiązujący do stylu szwajcarskiego. Przed jego frontem urządzono skwer (obecnie plac Marii Skłodowskiej-Curie, dawniej plac Bismarcka, później Bergera) z neogotycką fontanną na osi budynku.

Wokół skweru wznoszono kolejne budowle: w 1905 roku łącznię miejską, zaprojektowaną przez F. Teubnera w stylu neorenesansowym (obecnie jest to budynek Wydziału Technologii Chemicznej PP), a w 1907 roku – neobarokowy dom starców Fundacji Bergera (obecnie budynek administracyjny PP). W latach 1904-1907 powstał na Rynku Wildeckim neorenesansowy zbór według projektu znanego berlińskiego architekta Oskara Hossfelda (obecnie kościół katolicki pw. Maryi Królowej).

Jednak najważniejszą realizacją w tym rejonie był zespół Królewskiej Wyższej Szkoły Budowy Maszyn (1907). Monumentalny gmach rektoratu dzięki wysokiej wieży stał się dominantą dla rynku i skweru, sprzężoną kompozycyjnie z bryłą zboru ewangelickiego.

Kampus Poligród

W 1952 roku Szkoła Inżynierska otrzymała położony przy ulicy Strzeleckiej gmach dawnej Miejskiej Szkoły Realnej, ufundowany przez poznańskiego kupca, radnego i posła na sejm Gotthilfa Bergera i wzniesiony w 1865 roku (obecnie mieści się tam Wydział Informatyki i Zarządzania). Monumentalny budynek, stanowiący w XIX wieku największą obok biblioteki Raczyńskich prywatną fundację dla miasta, po zniszcze-

1 – Siedziba władz Politechniki Poznańskiej, dawniej Królewska Wyższa Szkoła Budowy Maszyn (obecnie pl. M. Skłodowskiej-Curie); 2 – dawna Miejska Szkoła Realna fundacji G. Bergera (obecnie ul. Strzelecka); 3 – Wydział Informatyki i Zarządzania w przebudowanym budynku Szkoły Realnej (ul. Strzelecka); 4 – wydziały Budowy Maszyn i Elektryczny (ul. Piotrowo); 5 – Wydział Budownictwa Lądowego i Inżynierii Środowiska (ul. Piotrowo); 6 – neogotycka fontanna na tle budynku administracyjnego PP, dawnej szkoły dla dziewcząt (pl. M. Skłodowskiej-Curie)

niach wojennych odbudowany został w prostych formach, trudno więc uzmysłowić sobie jego dawną świetność. Stanowi pamiątkę po wspaniałej poznańskiej instytucji, w której statucie – w czasie narastającej polsko-niemieckiej rywalizacji narodowościowej – donator zagwarantował edukację „po wsze czasy uczniom każdego wyznania i każdej narodowości, bez jakiegokolwiek różnicy”.

Przyszłość Politechniki zaplanowano jednak w innym miejscu. Powstanie miasteczka akademickiego Poligród związane jest z koncepcją rozbudowy Poznania na prawym brzegu Warty, przyjętą przez władze miasta wkrótce po odzyskaniu niepodległości w 1918 roku, ale zrealizowaną dopiero po II wojnie światowej. Najpierw (w latach 1953-1955) powstał gmach Wydziału Budownictwa Lądowego według projektu Stanisława Pogórskiego i Lecha Sternala, uznawany za interesujący przykład stonowanej interpretacji architektury socrealistycznej.

W latach 1960-1965 zespół w składzie: Witold Milewski, Zygmunt Skupniewicz i Lech Sternal z poznańskiego Miastoprojektu opracował projekt rozbudowy wielkiego centrum naukowo-dydaktycznego Politechniki na terenach między ulicami: Piotrowo, Kórnicką, Polanką i Katowicką. Przewidywano wzniesienie po obu stronach ulicy Jana Pawła II (wtedy ul. L. Zamenhofska) dwóch kompleksów złożonych z czterech podobnych 9-kondygnacyjnych obiektów dydaktycznych

oraz zespołu wysokościowych akademików we wschodniej części.

Ostatecznie w latach 1965-1975 powstały dwa budynki dydaktyczne wydziałów Mechanicznego i Elektrycznego. Ich brutalistyczna estetyka surowego żelbetu stanowi nawiązanie do tzw. habitatu marsylskiego Le Corbusiera, słynnego przedstawiciela stylu międzynarodowego. Towarzyszą im akademiki z obiektami socjalno-bytowymi oraz zespół domów dawnej spółdzielni mieszkaniowej pracowników PP.

Kampus Piotrowo

Wobec dynamicznego rozwoju gospodarki i wzrostu zapotrzebowania na kadre inżynierską Politechnika Poznańska stanęła przed koniecznością zwiększenia i unowocześnienia bazy dydaktyczno-naukowej. Pierwsze kroki w tym kierunku podjęto w roku 2000. Na prawym brzegu Warty zainicjowano budowę nowoczesnego kompleksu dydaktycznego, w którym oprócz Centrum Wykładowo-Konferencyjnego znajdzie się biblioteka techniczna. Prace podzielono na dwa etapy. W etapie pierwszym (2000-2005) powstało Centrum Wykładowo-Konferencyjne, a w etapie drugim (2006-2010) zostanie ukończona budowa biblioteki uczelnianej. Inwestycja jest współfinansowana z Funduszy Unii Europejskiej. Ten nowoczesny oraz ciekawy architektonicznie obiekt dydaktyczny został zaprojektowany przez poznań-

Inwestycje 2000-2013: 1 – budynek Biblioteki Technicznej i Centrum Wykładowego Politechniki Poznańskiej (proj. arch. Marian Fikus); 2 – budynek Centrum Mechatroniki Biomechaniki i Nanoinżynierii Politechniki Poznańskiej (proj. arch. Elżbieta Dolińska); 3 – budynek Centrum Dydaktycznego Wydziału Technologii Chemicznej Politechniki Poznańskiej

skie Biuro Architektoniczne Studio FIKUS (arch. Mariana Fikusa) i stanowi ważny element sylwetki prawobrzeżnego Poznania. Składa się z dwóch segmentów, 2- i 3-kondygnacyjnego, i jest podzielony trzema pasażami rozchodzącymi się z półkolistej agory, których osie skierowane są na ważne obiekty Starego Miasta – katedrę, ratusz i kościół Bernardynów.

Kolejna inwestycja, której realizację rozpoczęto w roku 2009, to obiekt pod nazwą Centrum Mechatroniki Biomechaniki i Nanoinżynierii. Jego koncepcja powstała w Firmie Architektonicznej YORIS z Poznania (arch. Elżbiety Dolińskiej). Budynek będzie zlokalizowany na terenie kampusu Piotrowo, u zbiegu ulic Berdychowo i Jana Pawła II. Jego zwarta 5-kondygnacyjna bryła wraz z akademikami będzie tworzyć pierzeję ulicy Jana Pawła II. Na powierzchni 13 tys. m² zaprojektowano nowoczesnie wyposażone pod względem infrastruktury technicznej i systemów ICT sale wykładowe, seminaryjne i laboratoria, dzięki czemu Uczelnia wzbogaci się o 3840 miejsc dydaktycznych.

Na terenie kampusu Piotrowo przewidziana jest w najbliższym czasie (2010-2013) realizacja jeszcze jednej ważnej inwestycji – Centrum Dydaktycznego Wydziału Technologii Chemicznej. Najnowsza koncepcja budynku powstała w poznańskiej pracowni architektonicznej home of houses sp.z o.o. – mtt group. Czterokondygnacyjny budynek w kształcie litery H współtworzyć będzie wraz z budynkiem biblioteki technicznej i Centrum Wykładowego pierzeję prawego brzegu Warty. Nowa siedziba Wydziału Technologii Chemicznej zapewni 2700 miejsc dydaktycznych na ok. 12,8 tys. m² powierzchni.

Po zakończeniu wszystkich tych inwestycji Politechnika Poznańska dysponować będzie dodatkowo łącznie około 7 tys. nowych miejsc dydaktycznych i ponad 26 tys. m² nowej powierzchni dydaktycznej oraz udostępni 2,6 tys. m² nowoczesnej powierzchni bibliotecznej. Warto wspomnieć, że dwie ostatnie z wymienionych inwestycji zrealizowane będą jako budynki pasywne.

Grażyna Kodym-Kozaczko,
Elżbieta Dolińska

Politechnika Poznańska, czyli Poznański Uniwersytet Techniczny

Potencjał dydaktyczny uczelni

Politechnika Poznańska jest nowoczesną uczelnią techniczną. Obecnie proces edukacji jest prowadzony na 9 wydziałach i 24 kierunkach kształcenia.

Kadra naukowa składa się ze 107 profesorów tytularnych, ponad 250 profesorów Politechniki oraz blisko 600 adiunktów. Łącznie w proces kształcenia zaangażowanych jest ponad 1100 nauczycieli akademickich. Prawie wszystkie kierunki studiów podlegały w ostatnich latach ocenie Państwowej Komisji Akredytacyjnej. Większość uzyskała ocenę pozytywną – kategorię pierwszą. Jeden kierunek (informatyka na Wydziale Informatyki i Zarządzania) został przez Komisję wyróżniony.

Na potencjał dydaktyczny Politechniki składają się też jej zasoby lokalowe (ponad 100 000 m² powierzchni użytkowej). W pomieszczeniach dydaktycznych, spełniających wewnętrzne warunki w zakresie jakości kształcenia, prowadzi się wykłady, ćwiczenia audy-

toryjne, projektowe i laboratoryjne. Specjalistyczne laboratoria wyposażone są na dobrym poziomie europejskim, a niektóre dysponują również sprzętem unikatowym. Studenci przeważnie mają dostęp do tych zasobów, chociaż w niektórych przypadkach tylko wybrane grupy członków kół naukowych mogą wykorzystywać specjalistyczny sprzęt, przeznaczony głównie do prac badawczych.

Uczelnia dysponuje również odpowiednim zapleczem wspomagającym proces dydaktyczny (m.in. sale gimnastyczne, siłownie, boiska) oraz zasobami mieszkaniowymi w domach studenckich (ponad 2300 miejsc wyposażonych w profesjonalny dostęp do sieci komputerowej).

Wszystkie te elementy potencjału Uczelni współgrają ze sobą i zapewniają wysoki poziom zajęć, a w konsekwencji – możliwość zdobycia przez młodzież kompetencji inżynierskich zgodnych z wymaganiami współczesnego rynku pracy.

Dążymy do spełnienia wymogów Procesu Bolońskiego

Politechnika Poznańska już od kilku lat przystosowuje swój system kształcenia do europejskich wymogów Procesu Bolońskiego. W roku akademickim 2000/2001 wprowadzono system punktów ECTS. Opracowano też karty programowe wykładanych przedmiotów i opublikowano ich pełny zakres programowy.

Od dwóch lat na wszystkich kierunkach oferuje się studia 2-stopniowe. Na studiach stacjonarnych po 7 semestrach uzyskuje się tytuł inżyniera (I stopień), a po 3 następnych semestrach tytuł magistra (II stopień). Podobny 2-stopniowy układ przyjęto również na studiach niestacjonarnych, jednak aby utrzymać standardy kształcenia, należy niejednokrotnie przedłużać czas ich trwania (czyli zwiększać liczbę semestrów). W tym systemie – na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych – studiuje ok. 18 tys. studentów. Ponadto jest na Uczelni ok. 500 słuchaczy studiów

doktoranckich (III stopnia), zorganizowanych również zgodnie z zasadami Procesu Bolońskiego.

Od kiedy Polska uzyskała uprawnienia do ubiegania się o wymianę zagraniczną studentów w ramach programów Sokrates i Erasmus, aktywnie uczestniczymy w tej wymianie. Około 200 studentów rocznie odbywa semestralne lub 2-semestralne studia w ponad 80 europejskich uczelniach partnerskich. Studenci mogą korzystać z zawartych przez Politechnikę Poznańską umów o podwójnych dyplomach, a także, pobierając naukę w innych uczelniach, poznając różne wymagania i systemy kształcenia.

Z przeprowadzonej w ostatnim czasie akredytacji European University Association (EUA) wynika, że jesteśmy znacznie bardziej zaawansowani we wdrażaniu zasad deklaracji bolońskiej niż większość uniwersytetów europejskich.

Zgodnie z zasadami przyjętymi w Bolonii na kolejnych konferencjach, wdra-

żamy system zapewnienia jakości kształcenia (w tym celu prowadzi się bieżącą ocenę zajęć, hospicacje, ocenę programów studiów pod kątem wymagań przemysłu itp.).

Bardzo intensywnie działa Centrum Praktyk i Karier Studentów i Absolwentów Politechniki Poznańskiej, które pośredniczy między przedsiębiorstwami i studentami oraz absolwentami, ułatwiając odbycie praktyk programowych lub zdobycie pracy.

Naukowców, dydaktyków i studentów wspierają jednostki międzywydziałowe: Biblioteka Główna, Studium Języków Obcych, Studium Wychowania Fizycznego i Sportu, Wydawnictwo Politechniki Poznańskiej oraz Centrum Kultury Studenckiej.

Baza dydaktyczna większości wydziałów znajduje się na prawym brzegu Warty i z tym obszarem wiąże się obecnie tendencja rozwojowa Uczelni. Tutaj planuje się budowę jej kolejnych obiektów.

*Krzysztof Długosz,
Tomasz Łodygowski*

Wydziały Politechniki Poznańskiej

● WYDZIAŁ ARCHITEKTURY

składa się z Instytutu Architektury i Planowania Przestrzennego, Katedry Rysunku, Malarstwa, Rzeźby i Sztuk Wizualnych oraz Katedry Architektury Usługowej i Mieszkaniowej. Studenci kształcą się na dwóch kierunkach: architektura i urbanistyka oraz edukacja artystyczna w zakresie sztuk plastycznych. W 2006 roku Wydział uzyskał uprawnienie do nadawania stopnia doktora nauk technicznych w dyscyplinie architektura i urbanistyka. Siedziba WA znajduje się przy ul. Nieszawskiej 13C.

● WYDZIAŁ FIZYKI

TECHNICZNEJ składa się z Instytutu Fizyki, Katedry Fizyki Atomowej oraz Katedry Spektroskopii Optycznej. Studenci kształcą się na dwóch kierunkach: edukacja techniczno-informatyczna i fizyka techniczna. Wydział jest uprawniony do nadawania stopni doktora nauk fizycznych oraz doktora habilitowanego w zakresie fizyki. Siedziba WFT mieści się przy ul. Nieszawskiej 3

● WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY

składa się z czterech instytutów: Elektroenergetyki, Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej, Automatyki i Inżynierii Informatycznej oraz Matematyki. Studenci kształcą się na pięciu kierunkach: automatyka i robotyka, elektrotechnika, energetyka, informatyka oraz matematyka. Wydział ma uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk technicznych w zakresie elektrotechniki oraz automatyki i robotyki, a także stopnia doktora habilitowanego w zakresie elektrotechniki oraz automatyki i robotyki. WE ma swoją siedzibę przy ul. Piotrowo 3A.

● WYDZIAŁ ELEKTRONIKI

I TELEKOMUNIKACJI to z kolei najmłodszy wydział Politechniki Poznańskiej. W jego skład wchodzi cztery katedry: Radiokomunikacji, Sieci Telekomunikacyjnych i Komputerowych, Systemów Telekomunikacyjnych i Optoelektroniki, Telekomunikacji Multimedialnej i Mikroelektroniki. Wydział kształci studentów na dwóch kierunkach: elektronika i telekomunikacja oraz techniczne zastosowania Internetu. Ma uprawnienia do nadawania stopni doktora oraz doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie telekomunikacji. Siedziba WEiT znajduje się przy ul. Polanka 3.

● WYDZIAŁ TECHNOLOGII CHEMICZNEJ

składa się z dwóch instytutów: Chemii i Elektrochemii Technicznej oraz Technologii Chemicznej. Studenci kształcą się na trzech kierunkach: inżynieria chemiczna i procesowa, technologie ochrony środowiska oraz technologia chemiczna. Wydział ma uprawnienia do nadawania stopni doktora nauk chemicznych w zakresie chemii, doktora nauk technicznych w zakresie technologii chemicznej, doktora nauk

chemicznych w zakresie technologii chemicznej oraz doktora habilitowanego nauk chemicznych w zakresie technologii chemicznej. Siedziba WTCh mieści się przy ul. Piotrowo 3.

● WYDZIAŁ BUDOWY MASZYN

I ZARZĄDZANIA jest najstarszym wydziałem naszej Uczelni. Obecna nazwę przyjęto w 1998 roku. W jego skład wchodzi cztery instytuty: Mechaniki Stosowanej, Technologii Mechanicznej, Inżynierii Materiałowej oraz Technologii Materiałów. Studenci kształcą się na czterech kierunkach: inżynieria materiałowa, mechanika i budowa maszyn, mechatronika, zarządzanie i inżynieria produkcji. Wydział jest uprawniony do nadawania stopnia doktora nauk technicznych w zakresie mechaniki, w zakresie budowy i eksploatacji maszyn oraz w zakresie inżynierii materiałowej, a także do nadawania stopnia doktora habilitowanego w zakresie mechaniki oraz budowy i eksploatacji maszyn. WBMiZ mieści się przy ul. Piotrowo 3

● WYDZIAŁ MASZYN ROBOCZYCH

I TRANSPORTU składa się z Instytutu Maszyn

Roboczych i Pojazdów Samochodowych, Instytutu Silników Spalinowych i Transportu, Katedry Techniki Ciepłej oraz Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn. Studenci kształcą się na dwóch kierunkach: mechanika i budowa maszyn oraz transport. Wydział ma uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk technicznych w zakresie budowy i eksploatacji maszyn i w zakresie transportu oraz stopnia doktora habilitowanego w zakresie budowy i eksploatacji maszyn. Siedziba WMRiT mieści się przy ul. Piotrowo 3.

● WYDZIAŁ INFORMATYKI

I ZARZĄDZANIA składa się z Instytutu Informatyki, Instytutu Inżynierii Zarządzania, Katedry Sterowania i Inżynierii Systemów oraz Katedry Inżynierii Komputerowej. Wydział kształci na pięciu kierunkach: automatyka i robotyka, informatyka, inżynieria bezpieczeństwa, logistyka oraz zarządzanie. Jest uprawniony do nadawania stopnia doktora nauk technicznych w zakresie automatyki i robotyki, budowy i eksploatacji maszyn oraz informatyki, stopnia doktora nauk ekonomicznych w zakresie nauk o zarządzaniu, a także stopnia doktora habilitowanego w zakresie automatyki i robotyki oraz informatyki. WIiZ ma swoją siedzibę przy ul. Strzeleckiej 11.

● WYDZIAŁ BUDOWNICTWA

I INŻYNIERII ŚRODOWISKA składa się z trzech instytutów: Konstrukcji Budowlanych, Inżynierii Lądowej oraz Inżynierii Środowiska. Studentom oferuje się dwa kierunki: budownictwo oraz inżynierię środowiska. Wydział ma uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk technicznych i doktora habilitowanego w zakresie budownictwa oraz inżynierii środowiska. Siedziba WBiIŚ znajduje się przy ul. Piotrowo 5.

Politechnika Poznańska, czyli czym możemy się pochwalić

Ilu mieszkańców średnio może mieć wieś; ilu małe, średnie lub duże miasteczko i miasto? Zapewne odpowiedzi mogłoby być wiele. Do jakiej grupy można porównać społeczność akademicką Politechniki Poznańskiej?

Czym jest społeczność akademicka? Oczywiście odpowiedź jest jednoznaczna – to studenci i pracownicy, przy czym nie wolno zapominać o absolwentach, rozrzuconych po całym świecie, ani o służących swoim doświadczeniem Seniorach, czyli byłych pracownikach Uczelni.

Gdy chcemy się pochwalić osiągnięciami naszej miejscowości, podajemy przykłady zakończonych sukcesem działań lokalnych władz i samorządów lub prezentujemy indywidualne dokonania poszczególnych mieszkańców. A jak opisać osiągnięcia Uczelni? Powinno się pokazać, jaki udział w jej rozwoju mają różne grupy pracowników: naukowcy, pracownicy administracyjni, obsługa techniczna oraz inne osoby wspomagające działania naukowców. Byłoby to więc bardzo trudne zadanie! A może należałoby się skupić na osiągnięciach naukowców, którzy w liczbie prawie 2200 pracowników Politechniki stanowią grupę ponad 1200-osobową? Takie zadanie również nie byłoby łatwe! Można podać liczbę opublikowanych prac naukowych, ocenić działalność naukową w skali roku lub 5 lat, lub też przytoczyć wskaźniki określające dorobek naukowy w przeliczeniu na jednego pracownika, na instytut lub katedrę oraz w skali całej uczelni. Można rozpatrywać liczby cytowań (czyli analizować, ile razy prace naszych naukowców zostały uwzględnione w publikacjach uczonych na całym świecie, służąc rozwojowi danej dziedziny). Jednak wciąż nie będzie to pełny obraz osiągnięć społeczności akademickiej Politechniki Poznańskiej. Przedstawimy zatem tylko kilka wybranych przykładów, bo przytoczenie wszystkich osiągnięć odnotowanych w ciągu 90 lat istnienia polskiego wyższego szkolnictwa technicznego w Poznaniu zajęłoby dziesiątki stron.

Pracownicy naukowcy

Aby przekazywać młodym ludziom nowoczesną wiedzę i nauczać ich innowacyjności oraz skutecznego naukowego rozwiązywania wszelkich problemów, pracownicy naukowo-dydaktyczni muszą sami tę wiedzę posiadać, prowadzić własne badania naukowe oraz rozwiązywać bieżące i przewidywać przyszłe problemy, a także podejmować wyzwania, które stawia otoczenie, czyli gospodarka, społeczeństwo i środowisko, tworzyć innowacyjne rozwiązania i wdrażać nowoczesne technologie. Możemy się pochwalić wieloma przykładami takich działań.

W jubileuszowym roku 2009 Politechnika Poznańska zatrudnia 2142 pracowników; w tej grupie jest 1208 nauczycieli akademickich, w tym ponad stu profesorów tytularnych.

Jest wśród nas pięciu członków Polskiej Akademii Nauk: prof. zw. dr hab. inż. Jan Węglarz, prof. dr hab. inż. Jacek Błażewicz, prof. dr hab. inż. Roman Słowiński, prof. zw. dr hab.

Niektóre osiągnięcia wykładowców Wydziału Architektury PP: 1 – budynek Biblioteki Technicznej i Centrum Wykładowego Politechniki Poznańskiej (proj. prof. Marian Fikus); 2 – osiedle „Zielone Wzgórze” w Murowanej Goślinie (proj. – prof. Jerzy Buszkiewicz); 3 – budynek Poczty Polskiej w Komornikach (proj. dr Jerzy Suchanek); 4 – budynek Poznańskiego Centrum Finansowego w Poznaniu (proj. arch. Ewa i Stanisław Sipiński); 5 – budynek mieszkalny w Poznaniu (proj. arch. Jerzy Gurawski); 6 – budynek terminalu w Koroszczyźnie (proj. prof. Wojciech Bonenberg); 7 – cerkiew w Hajnówce (proj. prof. Aleksander Grygorowicz)

Biblioteka Raczyńskich w roku 1945 i obecnie

inż. Czesław Cempel, prof. zw. dr hab. inż. Mirosław Dąbrowski.

Pracownicy Politechniki Poznańskiej zdobywają wiele prestiżowych nagród i wyróżnień. Bardzo ważne jest uhonorowanie profesorów naszej Uczelni tzw. polskim Noblem, przyznawanym przez Fundację na rzecz Nauki Polskiej najlepszym polskim uczonemu. W roku 2000 otrzymał ją prof. Jan Węglarz, a w roku 2005 – prof. Roman Słowiński. Na uwagę zasługują także zdobywane przez pracowników Politechniki Poznańskiej nagrody ministerialne, resortowe i regionalne oraz nagrody i odznaki naukowe miasta Poznania. W roku 2007 zespół naukowców z Wydziału Maszyn Roboczych i Transportu został laureatem Nagrody Marszałka Województwa Wielkopolskiego w konkursie Innowacyjni dla Wielkopolski za współudział we wdrożeniu do produkcji autobusu miejskiego z napędem hybrydowym.

Szczególną rolę odgrywa w Politechnice Poznańskiej informatyka. Informatycy z naszej uczelni znani są ze spektakularnych zastosowań swoich badań, czego przykładem jest wdrożenie systemu informatycznej obsługi

szpitali Eskulap. O sukcesach wielkopolskich informatyków – naukowców i studentów – jest głośno na całym świecie. Ich wiedza i zaangażowanie stanowią ogromny potencjał Poznania.

Politechnika Poznańska zawsze była obecna w życiu Poznania i Wielkopolski. Pracownicy Uczelni służą swoją wiedzą i doświadczeniem jako eksperci w przedsiębiorstwach produkcyjnych i w biznesie. Współpracują przy inwestycjach związanych z rozwojem Poznania.

Wielką zasługą pracowników Wydziału Architektury był udział w odbudowie Poznania po zniszczeniach wojennych. Zbigniew Zieliński, kierownik Katedry Historii Architektury Polskiej i Powszechnej, był autorem koncepcji i kierownikiem pracowni odbudowy Starego Miasta. Projekty poszczególnych obiektów zabytkowych opracowywali pod jego kierunkiem absolwenci i studenci Wydziału. Władysław Czarnecki, dziekan Wydziału, podarował miastu szczególną, złożoną z kilkudziesięciu rysunków dokumentację odtworzenia detalu architektonicznego i wyposażenia Biblioteki Raczyńskich.

Władysław Czarnecki jest jedną z ważniejszych postaci polskiej i poznańskiej urbanistyki. Był autorem wybitnej w skali europejskiej koncepcji klinowo-obwodowego systemu zieleni, w okresie powojennym wdrażanej w planach ogólnych Poznania przez współpracowników i uczniów Profesora.

Wielu Wielkopolan mieszka i pracuje w budynkach zaprojektowanych przez architektów z Politechniki. Wszyscy znamy charakterystyczne obiekty Portu Lotniczego Ławica, politechnicznego Centrum Wykładowo-Konferencyjnego czy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, a także nowoczesne osiedla mieszkaniowe czy centra handlowe.

Nie ma w Poznaniu i Wielkopolsce dróg, ulic, wiaduktów, ani też dróg kolejowych, do powstania których nie przyczynili się pracownicy i absolwenci Wydziału Budownictwa. Symboliczną postacią naszego miasta pozostanie Lucjan Ballenstedt – projektant poznańskich mostów.

Absolwenci

Mury Politechniki Poznańskiej do końca 2008 roku opuściło prawie

75 tysięcy osób. Nasi absolwenci tworzą znaczącą grupę ludzi z wykształceniem technicznym, a wielu z nich wniosło ważny wkład w gospodarczy i cywilizacyjny rozwój Polski. Dzięki wiedzy wyniesionej z naszej Uczelni potrafią łączyć teorię z praktyką i wprowadzać w życie innowacyjne sposoby myślenia i działania. Chętnie wspominają okres studiów, bo przecież wiadomo, że są to najszczęśliwsze lata w życiu większości z nas! Regułą jest także, że z biegiem lat rośnie potrzeba spotkania z kolegami i koleżankami (tak, tak, Drogi Czytelniku – dziewczyzny na Politechnice to nie jest rzadkość, a na niektórych z 23 kierunków stanowią one nawet obecnie większość!). Absolwenci organizują więc kolejne spotkania byłych grup studenckich i dawnych roczników, a spotkania te zawsze kończą się obietnicą uczestniczenia w spotkaniu następnym i lekkimi naciskami na organizatorów, aby kolejne odbyło nie za trzy lub za pięć lat, ale KONIECZ- NIE wcześniej!

Ogromną rolę w utrzymywaniu więzi absolwentów z Uczelnią odgrywa Stowarzyszenie Absolwentów Politechniki Poznańskiej, które powołano już w 1925 roku. Absolwencie! Jeżeli jeszcze nie należysz do SA PP, to czas najwyższy, aby o tym pomyśleć! Zajrzyj na stronę www.put.poznan.pl, gdzie można znaleźć nie tylko informacje o Politechnice Poznańskiej i o jej historii, ale także wskazówkę, jak zostać członkiem Stowarzyszenia; można też poznać jego historię oraz np. przeczytać wywiad z jednym z najstarszych naszych absolwentów, Panem Marianem Przybylskim; za kilkanaście dni będziemy świętować jego setne urodziny!

Seniorzy

W roku 1991 z ruchu związkowego wyodrębniono Klub Seniora Politechniki Poznańskiej (początkowo nosił on nazwę Klub Emerytów i Rencistów). Obecnie jest w nim zarejestrowanych 1016 członków. Łatwiej jest pokonać trudności zdrowotne i zrządzenia losu, gdy czuje się obecność ludzi – kochających, zaprzyjaźnionych, życzliwych, połączonych pamięcią o wspólnej pracy w uczelni.

Najradośniejszymi chwilami w działalności Klubu są urodziny naszych jubilatów; wspólnie świętujemy ukończenie 80, 85, 90 czy 95 lat, a teraz czekamy na jubileusz stułatka!

Uczestnicy spotkań wspominają osoby i zdarzenia sprzed lat; mają też okazję usłyszeć wiele ciepłych słów na temat tego, co zrobili byli pracownicy dla rozwoju uczeni. A zasług tych jest naprawdę OGROM!

Szczególnie cieszymy się z tego, że długowiecznych seniorów jest coraz więcej; spotkania w gronie ponad 30 osób organizowane są kilka razy w roku. Wszystkich emerytów i rencistów zaprasza się na tradycyjne świąteczne spotkania opłatkowe z władzami Uczelni.

Klub Seniora organizuje również grzybobrania, wycieczki, m.in. do miejsc kultu religijnego, wyjazdy do uczelnianych miejsc rekreacyjnych, a także wyprawy turystyczne. **Aleksandra Rakowska**

Nie tylko całki i macierze...

W działalności uczelni technicznych najważniejszą jest edukacja w dziedzinie nauk ścisłych. Powstaje więc wątpliwość, czy w czasie takich studiów znajdują się wolne chwile na działania o charakterze kulturotwórczym. O tym, że jest to możliwe, świadczy przykład Politechniki Poznańskiej.

Najstarszy z żyjących naszych absolwentów, Pan Marian Przybylski (rozpoczął studia w 1926 roku), wspomina, że zawsze był czas i na naukę, i na kulturę: „W czasie studiów już grałem na skrzypcach. Skrzyknąłem kolegów: klarnet, wiolonczela i fortepian, ja skrzypce – i zrobiła się orkiestra Przybylskiego. I każde ważniejsze zebranie Poznańskiej Uczelni Technicznej to był koncert w naszej auli (obecnie sala Senatu). Na początek zawsze graliśmy poloneza, a na końcu koncertu jakąś uverturę, czy też inny utwór, np. *Largo Haendla*”.

Sięgnijmy pamięcią do lat 30. XX wieku. To wtedy nasiliła się aktywność artystyczna studentów Państwowej Wyższej Szkoły Budowy Maszyn

i Elektrotechniki. W roku 1931 powstało Koło Muzyczne, mające na celu rozwój muzykalności i zdolności śpiewaczych przyszłych inżynierów. Studenci uformowali orkiestrę i chór, a wieloletnia praktyka uczyniła z nich profesjonalistów – chór męski zaczął odnosić sukcesy. Po wojnie kontynuowano tę działalność. Pierwszym dyrygentem chóru został Wiktor Buchwald, a jego następcami byli prof. Stefan Stuligrosz, prof. Janusz Dzieciół oraz Jacek Pawelczak. W późniejszych latach chór przyjął nazwę „Cantamus”, a batutę otrzymał Jacek Benn. Politechniczni śpiewacy od lat uczestniczą z powodzeniem w konkursach i festiwalach międzynarodowych, nagrywają płyty i są chlubą uczelni.

Lata 60. i 70. XX wieku były okresem rozkwitu życia studenckiego i czasem świetności klubów studenckich. Istniały one we wszystkich akademikach, jednak najbardziej liczyły się wówczas „Sęk” i „Agora”. Były to czarujące miejsca o specyficznej, przyjaznej dla studenta atmosferze.

Zapraszano tam prawdziwe sławy, m.in. Marylę Rodowicz, Kalinę Jędrusik, Czesława Niemena, Jana Kobuszewskiego, Jacka Federowicza, Jana Pietrzaka i wielu, wielu innych. Na deskach klubu „Sęk” w 1980 roku zadebiutowała metalowa grupa „Turbo”, a w „Agorze” występował jeden z pierwszych w Poznaniu dyskżokejów, grający na płytach analogowych Staszek Mirau. W „Piekiełku”, w DS nr 2, odbyły się premirowe występy kabaretu „Klaps” – późniejszego „Teya” – prowadzone przez Zenona Laskowika. W politechnicznych klubach występowały też m.in. zespoły „Przyja & Ciele” oraz „Tri”. W klubie „Agora” zapoczątkowały swoją działalność różne grupy artystyczne, takie jak teatrzyk „Alternatywa”, Poznańska Estrada Studencka „Scand 45”; tam organizowano spotkania Klubu Tańca Towarzyskiego prowadzonego przez Stanisława Jawora i Jerzego Hellego; tam odnosiły sukcesy Kwartet Męski i Kwintet Żeński, zespół jazzowy „Kicius” i zespół instrumentalny „Melonik”.

W 1971 roku powstał radiowęzeł uczelniany, a następnie Studenckie Radio Politechniki Poznańskiej „Afera”, pierwsza rozgłośnia studencka w stolicy Wielkopolski. Dzisiaj wielu młodych publicystów „Afer” rozwija swoje dziennikarskie aspiracje w profesjonalnych mediach, a radio do dziś gra rocka oraz dźwięki alternatywne i klubowe, a także emituje programy humorystyczne i kulturalne.

W roku 2008 jubileusz 35-lecia świętował Zespół Tańca Ludowego Politechniki Poznańskiej „Poligrodzianie”. Jednak w trakcie poszukiwań informacji na temat jego korzeni okazało się, że „Poligrodzianie” są starsi, niż sądzą. Już w lutym 1953 roku student III roku Wydziału Budowy Maszyn ówczesnej Szkoły Inżynierskiej, Kazimierz Michalik, założył Zespół Góralski. W maju 1953 roku grupa ta zdobyła wyróżnienie na Festiwalu Studenckich Zespołów Artystycznych. Ich słowno-muzyczno-taneczny spektakl stał się częścią koncertu symfonicznego pt.

Sabałowa Opowieść, który odbył się 19 maja 1955 roku pod dyrygenturą Jerzego Kurczewskiego i Jerzego Młodziejewskiego.

W 1973 roku z inicjatywy studenta Politechniki Poznańskiej Zbigniewa Solaka powstała następna kapela ludowa, a później zespół tancerzy „Poligrodzianie”, którego pierwszym kierownikiem artystycznym był Jacek Marek.

Okazuje się więc, że „Poligrodzianie” liczą sobie 55 lat. Jednak mimo że objechali kulę ziemską ponad 30 razy i dali ok. 2500 koncertów w kraju i na świecie, nie zamierzają przejść na emeryturę.

Z historii tej wynika jednak, że dla inżyniera świat nie kończy się na całkach i macierzach. To właśnie studenci tworzyli, tworzą i będą tworzyć uczelnianą kulturę, a władze Politechniki zawsze będą wspierać tego rodzaju działania, czego dowodem jest utworzenie w 1998 roku Uczelnianego Centrum Kultury.

Marzenna Biegała-Howorska

Zespół muzyczny PWSBM, 1933 r.

Występ chóru „Cantamus”

Zespół „Przyja & Ciele”

Występy zespołu „Poligrodzianie”

Program radia „Afera” nadawany z dostawczego żuka w dniu dezynsekcji pomieszczeń Politechniki przeszedł do historii

Prof. Stefan Stuligrosz podczas koncertu chóru Politechniki Poznańskiej

„Poligrodzianie” podczas spotkania z Janem Pawłem II

Sprintem przez 90 lat

W 1919 roku, wraz z rodzącą się polską państwowością, zaczęły również powstawać polskie organizacje sportowe, w tym – zrzeszające studentów i pracowników szkół wyższych. Właśnie wtedy rozpoczął swą działalność w Poznaniu Akademicki Związek Sportowy, założony 15 maja 1909 roku na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie.

Do najbardziej popularnych dyscyplin uprawianych w przedwojennym AZS-ie należały: lekka atletyka, szermierka, turystyka, wioślarstwo, tenis i narciarstwo.

Po drugiej wojnie światowej, po odbudowaniu stanu organizacyjnego, w Akademickim Związku Sportowym zaczął się rozwijać nurt sportu uczelnianego. Oferowano wówczas studentom różnorodne formy rywalizacji sportowej o charakterze bardziej rekreacyjnym niż wyczynowym.

Od 1961 roku rozpoczął się okres ogólnopolskiej sportowej rywalizacji międzyuczelnianej. Mistrzostwa Polski Szkół Wyższych, a od 2008 roku Akademickie Mistrzostwa Polski są najważniejszą imprezą dla sekcji Klubów Uczelnianych AZS. W tych rozgrywkach biorą udział oczywiście także studenci Politechniki Poznańskiej. Klub Uczelniany AZS PP należy do największych w Polsce; liczy ponad 1500 czynnych członków rekrutujących się niemal wyłącznie spośród studentów i pracowników naszej Uczelni i oferuje możliwość trenowania w 35 sekcjach sportowo-rekreacyjnych.

W rywalizacji ogólnopolskiej, czyli w mistrzostwach Polski szkół wyższych, mistrzostwach Polski politechnik, a także w akademickich mistrzostwach Polski, reprezentanci Politechniki Poznańskiej regularnie plasują się w ścisłej medalowej czołówce.

Nasi studenci odnoszą sukcesy w wielu dyscyplinach. W ostatnich kilkunastu latach medale mistrzostw Polski zdobywały niemal wszystkie sekcje, przy czym np. pływacy od sześciu lat są niepokonani i wracają z mistrzostw Polski w blasku złota. Medalowymi zdobyczami pochwalić się mogą także szachiści, brydżyści, kolarze górscy, koszykarze, siatkarze, piłkarze, żeglarze, wioślarze, lekkoatleci i tenisiści. Na podium studenckich mistrzostw Polski stawali również reprezentanci sekcji jeździeckiej, narciarstwa alpejskiego, snowboardu, trójboju siłowego, karate i tenisa stołowego. Oczywiście medale zdobywają zarówno studentki, jak i studenci. Swój udział w sukcesach mają również studenci niepełnosprawni trenujący pływanie, którzy od trzech lat wracają z mistrzostw Polski z medalowym łupem.

W roku akademickim 2005/2006 w klasyfikacji na najbardziej usportowioną polską szkołę wyższą Politechnika Poznańska znalazła się na drugim miejscu wśród 271 sklasyfikowanych uczelni.

Studenci Politechniki odnoszą sukcesy nie tylko na arenach krajowych, zwłaszcza w ostatnich latach. W 2005 roku siatkarze bardzo udanie startowali w Akademickich Mistrzostwach Europy, zajmując piąte miejsce, żeglarze uplasowali się na ósmym miejscu w Akademickich Mistrzostwach Świata w 2006 roku, awans do Akademickich Mistrzostw Europy wywalczyli także koszykarze. Piłkarze i tenisiści stołowi

niemal co roku wracają z pucharami z europejskiego turnieju w Eindhoven.

Politechnika Poznańska, biorąc w 2006 roku pod swoje skrzydła Młodzieżowy Klub Koszykówki „Pyra”, uświetniła klubowi PBG Basket drogę do ekstraklasy. Koszykówka na najwyższym poziomie krajowym wróciła do Poznania.

Ligową wizytówką Politechniki są obecnie siatkarze (II liga) i koszykarze (II liga), chociaż „indywidualiści” też mają się czym pochwalić, np. obecni studenci PP Dominik Kubiak – akademicki mistrz świata w ósemce wioślarskiej – czy lekkoatleta Robert Kubaczyk – reprezentant Polski na olimpiadzie w Pekinie.

Niewątpliwie największą gwiazdą olimpijską w dziejach naszej Uczelni jest Marian Dudziak, wielka indywidualność sztafety 4 x 100 m, który na igrzyskach w Tokio (1964) zdobył srebrny medal. Marian Dudziak jest obecnie profesorem na Wydziale Maszyn Roboczych i Transportu.

Udziałem w Igrzyskach Olimpijskich poszczycić się mogą także:

- inż. Stanisław Olejniczak – koszykarz poznańskiego Lecha, olimpijczyk z Tokio (1964), absolwent Politechniki Poznańskiej
- inż. Piotr Tobolski – wioślarz warszawskiego AZS – AWF, olimpijczyk z Moskwy (1980), absolwent Politechniki Poznańskiej
- inż. Dariusz Swierczewski – koszykarz poznańskiego Lecha, olimpijczyk z Rzymu (1960), absolwent Politechniki Poznańskiej
- mgr inż. Adam Wojciechowski – wioślarz poznańskiego AZS – AWF, olimpijczyk z Aten (2004), absolwent Politechniki Poznańskiej
- Andrzej Ptak – hokeista na trawie, olimpijczyk z Rzymu (1960)

Sport studencki to nie tylko wspinała przygoda młodości i szkoła charakteru, ale również doskonała promocja Uczelni. Wszelkie sukcesy, w tym oczywiście także sportowe, studentów i pracowników niewątpliwie zwiększają jej prestiż, zwłaszcza w oczach tych, którzy chcieliby, aby szkoła wyższa umożliwiła im nie tylko zdobycie wykształcenia, ale również realizację życiowych pasji.

Uczelniana kultura fizyczna to jednakże nie tylko rywalizacja sportowa, ale również obowiązkowe zajęcia wychowania fizycznego. Zaczęto je organizować w roku 1951. Obecnie w Studium jest zatrudnionych 20 osób, w tym 17 nauczycieli akademickich (8 starszych wykładowców, 3 wykładowców i 6 instruktorów) oraz 3 pracowników administracyjno-technicznych. Wszyscy nauczyciele są magistrami wychowania fizycznego z tytułami trenerskimi i instruktorskimi, co pozwala na prowadzenie zajęć oraz sekcji sportowych na wysokim poziomie.

Studenci uczestniczący w zajęciach wychowania fizycznego mają do wyboru kilkanaście dyscyplin: sporty siłowe, piłkę nożną, koszykówkę, siatkówkę, unihokej, wioślarstwo i ergometr wioślarski, jogging, łyżwiarstwo, squash, kolarstwo górskie, aerobik, tenis stołowy, tenis, pływanie, narciarstwo, łyżworolki, nordic walking. Pracownicy Studium prowadzą również zajęcia rekreacyjno-sportowe dla pracowników PP.

Wojciech Weiss

Ligowy mecz koszykarski w 2006 roku

Marian Dudziak na igrzyskach olimpijskich w Tokio (1964)

Zwycięski bieg Mariana Dudziaka na 100 metrów (Puchar Europy w 1968 roku)

Studenci na lodowisku

Drużyna koszykarzy Politechniki Poznańskiej w 2008 roku

Student piątego roku Wydziału Budowy Maszyn Stanisław Olejniczak reprezentował Polskę na ME w koszykówce w 1961 r.; był współtwórcą największych sukcesów polskich koszykarzy – srebrnego medalu na ME w 1963 r., brązowego medalu na ME w 1965 r. i szóstego miejsca w turnieju olimpijskim w Tokio w 1964 r.

Pracownicy PP na sali gimnastycznej

Dlaczego warto zostać inżynierem

Poznań należy do największych ośrodków akademickich w Polsce. Zdobywa tutaj wiedzę ok. 140 tys. studentów. Przybywają pociągami, samochodami, a ci z zagranicy – samolotami. Do uczelni często docierają tramwajem. Korzystają ze środków transportu będących wytworem myśli technicznej inżynierów. Około 15% z nich przybywa do naszego miasta właśnie po to, żeby podjąć studia w Politechnice Poznańskiej – jedynym uniwersytecie technicznym w Wielkopolsce. Dlaczego chcą zostać inżynierami, dlaczego chcą mieć wykształcenie techniczne? Powodów jest wiele i mają one charakter indywidualny. Z pewnością część osób podejmujących studia w Politechnice Poznańskiej jest zafascynowana techniką. Jak można nie być nią zafascynowanym? Historia odkryć i wynalazków jest pasjonująca. A przecież prawdopodobieństwo, że weźmie się udział w powstawaniu nowej techniki i innowacji, wzrośnie, jeśli ukończy się studia techniczne.

Spółczeństwa, w których nauka nie stoi na najwyższym poziomie i które nie wnoszą wkładu do jej globalnego rozwoju, są i będą marginalizowane. Nadrobić zapóźnienia technologiczne i zapewnić polskiej gospodarce miejsce wśród najszybciej rozwijających się gospodarek Unii Europejskiej, która z kolei jako całość konkuruje o prymat światowy, można wyłącznie poprzez rozwój nauki i kształcenie młodych ludzi. Uzyskanie wiedzy niezbędnej do podjęcia tych wyzwań zapewniają studia w Politechnice Poznańskiej. Uczelnia oferuje kształcenie na 25 kierunkach studiów prowadzonych na 9 wydziałach: Architektury, Budownictwa i Inżynierii Środowiska, Budowy Maszyn i Zarządzania, Elektroniki i Telekomunikacji, Elektrycznym, Fizyki Technicznej, Informatyki i Zarządzania, Maszyn Roboczych i Transportu oraz Technologii Chemicznej. Kształcenie, zgodne ze standardami przyjętymi w Unii Europejskiej, odbywa się na studiach I stopnia (które w Politechnice Poznańskiej na 24 kierunkach i ponad 120 specjalnościach kończą się uzyskaniem tytułu zawodowego inżyniera), II stopnia (magisterskich), III stopnia (doktoranckich) oraz na licznych studiach podyplomowych (obecnie oferta studiów podyplomowych obejmuje 40 kierunków). Coraz więcej specjalności na studiach magisterskich prowadzi się w języku angielskim, nie tylko dlatego, że dorobek nauki światowej jest publikowany głównie w tym języku, ale także dlatego, że Politechnika Poznańska wpisuje się w sieć europejskich uniwersytetów technicznych kształcących młodzież z różnych części świata. Oferta kształcenia naszej Uczelni jest systematycznie rozszerzana, czego przykładem może być wprowadzenie takich nowych specjalności, jak transport lotniczy i silniki samolotowe. Przedsięwzięcia te finansowane są ze środków UE w ramach rozpoczętego w 2008 roku programu Era inżyniera.

Zwykło się uważać, że studia techniczne są trudniejsze i wymagają „zakuwania”. To, co jest trudne dla jednych, nie musi być jednak trudne dla innych. Z zawodem inżyniera wiąże się olbrzymia odpowiedzialność społeczna. Źle skonstruowany produkt może spowodować katastrofę, a w najlepszym przypadku powoduje niezadowolony użytkownik. Aby sprostać tej odpowiedzialności, proces kształ-

W 2007 roku zespół IN@PUT w składzie: Michał Tartanus, Marek Wronowski, Szymon Wybrański, Michał Zygmunt pod opieką dr. inż. Mikołaja Sobczaka zdobył Nagrodę Businessu przyznawaną za pomysły o największym potencjale rynkowym na Imagine Cup w Seulu

Zespół Politechniki Poznańskiej w składzie: Hubert Hausa, Krzysztof Kotecki, Marcin Gajewski, Bartosz Szymkowiak, Wojciech Batog, Adam Szcześniak i Maciej Wnuk, zdobywcy 8. miejsca w klasie Regular w zawodach Aero Design

cenia musi spełniać pewne wymogi, czego wyrazem są liczne zajęcia laboratoryjne. Jednakże ci kandydaci, a później studenci, których interesuje technika, nie uważają tych studiów za trudne, są one bowiem formą ich samorealizacji, a także inwestycją w przyszłość; inwestycją – bo inżynierowie są niezbędni w gospodarce, czego przejawem jest m.in. to, że nawet w obecnym czasie kryzysu i spowolnienia gospodarczego znajdują dobrą pracę. Absolwentów Politechniki Poznańskiej można spotkać we wszystkich zakładach przemysłowych i często stanowią tam dominującą grupę. Trudno sobie wyobrazić takie firmy, jak VW Poznań, Solaris, MAN, Philips, Glaxo Smith Clain, Pratt & Whitney, czy Budimex (wymieniamy tylko przedsiębiorstwa globalne lub międzynarodowe zlokalizowane w Poznaniu bądź Wielkopolsce), bez inżynierów mechaników, elektrotechników, elektroników, informatyków, chemików, budowlanców, logistyków czy organizatorów produkcji i zarządzania. Według szacunków Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego deficyt kadry technicznej w przemyśle w roku 2013 wyniesie ok. 47 tys. inżynierów, a w usługach – ok. 22 tys. Być może właśnie dlatego młodzi ludzie wybierają teraz studia techniczne częściej niż w przeszłości, a potwierdzeniem tego zjawiska jest kolejny wzrost liczby nowo przyjętych studentów pierwszego roku w roku akademickim 2009/2010, który rozpoczęło się w Politechnice Poznańskiej 30 września.

Studia to oczywiście nie tylko zdobywanie wiedzy profesjonalnej, ale też nauka życia w szerokim znaczeniu oraz fantastyczna przygoda. Przyszli inżynierowie, studenci Politechniki

Poznańskiej, mają bardzo szerokie możliwości rozwoju zainteresowań i talentów, poznawania świata i samorealizacji. Ci, którzy chcą dać upust swoim pasjom naukowym, organizacyjnym czy społecznym, mogą podjąć działalność w studenckich organizacjach samorządowych i kołach naukowych. W Politechnice Poznańskiej działa ich ponad 50. Ogromną satysfakcją uczestnikom i jednocześnie światowy rozgłos Politechnice Poznańskiej przynoszą na przykład sukcesy w prestiżowych konkursach, takich jak Imagine Cup, AeroDesign czy Międzynarodowe Zawody Sumo Robotów CybAiRobot.

Imagine Cup to prawdopodobnie największy na świecie konkurs informatyczny organizowany przez Microsoft. Każdego roku setki tysięcy studentów z całego świata ubiegają się o wyjazd na światowe finały i walczą o jak najlepsze miejsca. Organizator, fundując studentom wysokie nagrody pieniężne oraz wspaniałą podróż w przeróżne zakątki świata, pragnie zachęcić ich do wykorzystania własnej wyobraźni, pasji, kreatywności i wiedzy w celu rozwiązania największych światowych problemów. Biorąc udział w rywalizacji, poza nagrodami zdobywa się cenne i nieprzeciętne doświadczenie. Opracowane rozwiązania oceniane jest przez wybitnych informatyków, biznesmenów, specjalistów w dziedzinie marketingu oraz w innych fachowców. Finały krajowe oraz światowe dają niepowtarzalną szansę rozmowy z jurorami, weryfikacji pomysłów oraz zaprezentowania siebie; można też poznać najlepszych studentów z wielu krajów, a wszystko to w atmosferze sportowej rywalizacji i we wspaniałej oprawie przygotowanej przez Microsoft.

W 2008 roku zespół Together w składzie: Tomasz Nowak, Piotr Sikora, Dariusz Walczak i Marcin Wrzós pod opieką dr. inż. Jacka Jelonka znalazł się w światowym finale Imagine Cup; stworzony przez nich system 2GetThere umożliwia kojarzenie kierowców i pieszych podróżujących w tym samym kierunku

Podczas Nocy Naukowców łączymy zabawę z nauką

Po konkursie zostaje coś jeszcze: projekt, który rzeczywiście może coś zmienić!

Studenci Politechniki Poznańskiej od początku wiodą prym w Imagine Cup, zajmując czołowe lokaty. Zaprezentowali już aplikacje wspomagające transport, edukację, rolnictwo, współpracę on line, a nawet ratujące życie. Wykorzystali do tego modele helikopterów, skanery kodów kreskowych, telefony komórkowe, kamery, specjalne układy elektroniczne i, co najważniejsze, samodzielnie stworzone oprogramowanie. Projekty te zawsze były wysoko oceniane przez jury, dzięki czemu w latach 2009, 2008 i 2006 Politechnika Poznańska znalazła się na pierwszym miejscu w rankingu uczelni przygotowanym przez firmę Microsoft.

Od dwóch lat studenci Politechniki Poznańskiej reprezentują Polskę i Europę w zawodach AeroDesign, odbywających się w Stanach Zjednoczonych. Zawody polegają na zbudowaniu latającego modelu samolotu, który w swojej klasie udźwignie największy ciężar. W 2009 roku w Van Nuys w Kalifornii zespół naszej Uczelni w konkurencji z 31 drużynami z całego świata zdobył ósme miejsce w klasie Regular.

Od sześciu lat Politechnika Poznańska jest znana jako międzynarodowe centrum rozgrywek Sumo Robotów. Przyciągają one dziesiątki młodych konstruktorów, którzy zmagają się w konkurencjach wyłaniających najlepszego robota w różnych kategoriach. W dwóch ostatnich latach to właśnie roboty zaprojektowane i zbudowane przez studentów z naszej Uczelni wygrywały te zawody.

Warto podkreślić, że kadra i studenci Politechniki Poznańskiej nie za-

mykają się we własnym śródowisku, lecz organizują przedsięwzięcia skierowane do szerokiej społeczności Poznania i Wielkopolski. Jednym z takich przedsięwzięć jest Noc Naukowców – europejska impreza, od 2005 roku odbywająca się w ostatni piątek września w całej Europie. Politechnika od trzech lat wygrywa konkursy Komisji Europejskiej na jej organizację. Do współpracy zaprasza najważniejsze ośrodki naukowe stolicy Wielkopolski, w tym Poznańskie Centrum Superkomputerowo-Sieciowe, Uniwersytet Medyczny, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza oraz Uniwersytet Przyrodniczy.

Noc Naukowców co roku przyciąga co najmniej 10 tys. ludzi w różnym wieku, a Politechnika staje się wówczas prawdziwym centrum przystępnej nauki i mądrej rozrywki.

Ogromnym zainteresowaniem cieszą się pokazy „Fizyka-show” prowadzone przez „Davida Copperfielda Politechniki Poznańskiej” (jest nim dr Adam Buczek) – widowiskowy spektakl, pozornie magiczny, a w rzeczywistości oparty na naukowych podstawach i prawach fizyki. Pokazy chemiczne „Bum-bum” oraz „Laboratorium szalonego chemika” zachwycają publiczność, zarówno tę najmłodszą, biorącą udział w warsztatach, mieszającą żele i odczynniki, jak i starszą, oglądającą spektakularne wybuchy. Niezwykle inspirujące okazują się pokazy laboratoryjne „Plastic-fantastic” – długo po ich zakończeniu młodzi ludzie chwalą się wykonanymi samodzielnie niesamowitymi formami plastycznymi. Tajemnicze „Laboratorium Q” to nic innego jak „politechniczny James Bond” i jego zespół z Laboratorium Systemów Mobilnych. Ci, którzy wychodzili z laboratoriów, powtarzali: „Wow, nie wiedziałem, że na Polibudzie robią takie rzeczy”. Niesamowitym rekordem „ilości hałasu w czasie” cieszy się tradycyjny już „Konkurs krzykaczy”. Podczas jednej z imprez wspólnie pobito rekord Poznania, wykrzykując ponad 131 decybeli. Mimo że w Laboratorium Wysokich Napięć wywoływano prawdziwe burze, chętnych do ich podziwiania nigdy nie brakuje. Jest tłoczno i wesoło, chociaż pod napięciem. „Poszukiwacze zaginionych wad” pokazują, jak wykrywać wady i uszkodzenia za pomocą urządzeń i metod badań nieniszczących – jednym słowem superzabawa w superdetektywa.

Noc Naukowców nabiera artystycznego smaczku dzięki warsztatom „Technobizuteria”, gdzie pod kierunkiem profesjonalistów można tworzyć oryginalną biżuterię z części komputerowych. Dodatkową atrakcją są pokazy mody inspirowane... dziełami architektonicznymi, począwszy od monumentalnego antyku, a skończywszy na realizacjach współczesnych. Okazuje się, że motywy architektoniczne doskonale prezentują się nie tylko na elewacjach budynków, ale także na wybiegu – w ręcznie wykonanych strojach studentek Wydziału Architektury PP.

Atrakcji z roku na rok przybywa, przybywa też publiczność, która chce zobaczyć, co tak naprawdę się kryje w tajemniczych laboratoriach Politechniki.

Czy warto zostać inżynierem? Zapytaj tych, którzy są inżynierami, a najlepiej przekonaj się sam.
Stefan Trzeciński

Bezpośrednie i pośrednie spotkania z Politechniką

Spotkasz się z naszą Uczelnią nie tylko wtedy, gdy wybierzesz się na Wildę (siedziba rektoratu, administracji i Biblioteki Głównej), na ul. Nieszawską (Wydział Architektury i Wydział Fizyki Technicznej) lub Strzelecką (Wydział Informatyki i Zarządzania), lub też gdy odwiedzisz nasz największy kampus – Piotrowo, nazywany także kampusem Warta, gdzie mają swą siedzibę pozostałe wydziały. Masz oczywiście kontakt z Polibudą (bo tak popularnie nazywana jest nasza Uczelnia) również wtedy, gdy spotykasz naszych pracowników i studentów. Ale bardzo często, Drogi Czytelniku, nawet nie zdajesz sobie sprawy, że masz kontakt z Politechniką, że korzystasz z osiągnięć naszych naukowców, że podziwiasz obiekty lub rozwiązania techniczne będące rezultatem prac właśnie „naszych ludzi”.

Idąc ulicami (nie tylko Poznania), oglądasz obiekty zaprojektowane przez naszych obecnych i byłych pracowników. Należy tu wspomnieć o budowach zaprojektowanych przez niezjącego już profesora Władysława Czarnieckiego (np. zespół mieszkalny przy ul. Rolnej i Wspólnej, szpital przy ul. Szamarzewskiego, Dom Żołnierza przy ul. Ratajczaka czy Ośrodek Zdrowia przy ul. Słowackiego). Może kiedyś zatrzymasz się przed kościołem parafialnym NMP w Głogowie, kościołem parafialnym w Prudniku lub przed innymi oryginalnymi obiektami sakralnymi, przemysłowymi i innymi. A może podczas wędrowki będziesz podziwiał z mostu św. Rocha widok na Centrum Wykładowo-Konferencyjne PP, a podczas wizyty w Krakowie odwiedzisz Kampus 600-lecia Odnowienia Uniwersytetu Jagiellońskiego – to będzie także spotkanie z Politechniką! Także gdy, zwiedzając Hajnówkę, podziwiasz piękną cerkiew, lub gdy w Gorzowie Wlkp. zachwycasz się nowoczesną sylwetką budynku poczty, lub też gdy będziesz nieco dalej na granicach wschodniej i byłej zachodniej zwrócisz uwagę na oryginalne zabudowania terminali granicznych – to też będą kontakty z Politechniką!

Wędrując ulicami Poznania, raczej nie myślisz o tym, że nasi pracownicy aktywnie uczestniczyli w likwidacji zniszczeń wojennych w Poznaniu i Wielkopolsce, pracując m.in. przy odbudowie wieży Ratusza, mostów św. Rocha i Królowej Jadwigi, katedry poznańskiej, hal wystawowych na terenie MTP, a także mostu w Kaliszu oraz katedry gnieźnieńskiej. A gdy spojrzysz na poznańskie koziołki, nie zastanawiasz się nad tym, że too pracownik Polibudy dba o ich sprawność!

Gdy nocą zachwycasz się elementami architektonicznymi budynków oświetlonych tak wspaniale, że wyglądają... pięknie niż w dzień, pomyśl, że to także przykład działania naszych „oświetleniowców” z Wydziału Elektrycznego wspomaganych przez pracowników Wydziału Architektury oraz Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska.

Pamiętaj, że bezpiecznie dojedziesz do celu swoich wędrowek pociągiem, ponieważ naukowcy z PP czuwali nad modernizacją podtorza kolejowego i zbadali

Most Rocha w Poznaniu

Doświadczalny dom pasywny

jego stan oraz prowadzili konsultacje w sprawie dostosowania mostów i wiaduktów do ruchu pociągów osiągających prędkość 250 km/h. Jedziesz także bezpiecznie samochodem, bo nasi pracownicy m.in. sprawdzili nawierzchnię drogi, zaproponowali wzmocnienie słabego podłoża, nadzorowali budowę nowych mostów i zadbali o optymalne sterowanie ruchem ulicznym i oświetleniem drogowym (efekt pracy naukowców z kilku instytutów PP).

Twój kolejny kontakt z naszą Uczelnią nastąpi być może, gdy zamieszkaż w superenergooszczędnym budynku – bo właśnie w Politechnice Poznańskiej już w roku 2000 zbudowano pierwszy w Polsce szkoleniowy dom pasywny, a roku 2008 oddano do użytku budynek laboratoryjny wykonany w technologii pasywnej. Jest to alternatywne rozwiązanie mające na celu zmniejszenie zużycia energii w budownictwie.

Gdy odwiedzisz w szpitalu przyjaciela (przebywającego tam oczywiście tylko na badaniach kontrolnych i poddawaniego nieinwazyjnym metodom diagnostycznym – osiągnięcie m.in. pracowników Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej – Wydział Elektryczny), pomyśl o tym, że jest to jeden z ponad 70 szpitali, w których zastosowano system zarządzania szpitalami Eskulap (Instytut Informatyki). A jeśli kiedyś wybierzesz się do apteki, przypomnij sobie, że i tam zastosowano podobne systemy zarządzania – również autorstwa naszych pracowników. Być może przy okazji kupisz lekarstwo, które powstało w wyniku wieloletniej współpracy PP z przemysłem farmaceutycznym (Wydział Technologii Chemicznej).

Gmach poczty w Gorzowie Wielkopolskim

Bezpilotowce gotowe do startu oraz Żuraw na stole laboratoryjnym

Z osiągnięciami naszych informatyków zetkniesz się nie tylko wtedy, gdy spotkasz członków tzw. szkoły profesora Jana Węglarza, który jest dyrektorem Instytutu Informatyki PP, a także Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego. WPCSS opracowano i wdrożono m.in. projekt Pioneer, będący realizacją polskiego internetu optycznego, czyli sieci komputerowej o bardzo wysokiej przepustowości. Kadra naukowa Uczelni ma ogromne zasługi w tworzeniu PCSS, a oba ośrodki naukowe bardzo czynnie współpracują. Zetkniesz się z naszymi informatykami także wtedy, gdy usłyszysz lub zobaczysz tzw. bezpilotowce, czyli samoloty, które mogą wspomóc działalność operacyjną policji, śledzić podejrzanych i trasę ukradzionego samochodu, ale też np. obserwować, czy w lasach nie pojawił się ogień (Wydział Informatyki i Zarządzania). W wiadomościach ze świata również usłyszysz o naszych informatykach, którzy prowadzili np. obliczenia oraz eksperymenty związane ze szczepionką przeciwko wirusowi Nilu Zachodniego (Instytut Informatyki).

Pomyśl o naszych informatykach również wtedy, gdy umieścisz swoje dane w odpowiedniej bazie, gdzie będą bezpieczne, właściwie zaszyfrowane i niedostępne dla internetowych włamywaczy. Pamiętaj, że służby dochodzeniowe ścigające przestępców (oczywiście nie tylko internetowych) postępują szybko i bezbłędnie, ponieważ posługują się opracowanymi w PP analizatorami faktów i związków (Wydział Elektryczny – Instytut Automatyki i Inżynierii Informatycznej). Może kiedyś służby dochodzeniowe będą wykorzystywały roboty,

które w przyszłości wspomogą działania naszych żołnierzy. Być może inne roboty (z całej gamy skonstruowanych w PP) w przyszłości podadzą Tobie wymarzoną kawę (Wydział Informatyki i Zarządzania oraz Wydział Elektryczny), oczywiście przygotowaną tak jak lubisz, bo przecież wcześniej sam robota... zaprogramujesz!

Po powrocie do domu, gdy usiądziesz w wygodnym krześle, pomyśl, że może to jest kolejny przykład Twego kontaktu z Politechniką – może właśnie ergonomiści z naszej Uczelni wspierali powstanie Twojego mebla albo stanowiska pracy (Instytut Inżynierii Zarządzania). Siedząc przed telewizorem, pamiętaj, że właśnie podjęto prace, aby zapobiec awarii systemu elektroenergetycznego (co oznacza, że bez zakłóceń obejrzysz ulubiony program telewizyjny) i że to pracownicy Instytutu Elektroenergetyki przygotowali odpowiednie zabezpieczenia sieci elektrycznych lub sprawdzili stan izolacji transformatora i ostrzegli przed tą awarią (Wydział Elektryczny).

Korzystając z wielu urządzeń elektronicznych najnowszej generacji, powinieneś pamiętać, że jest to Twoje kolejne spotkanie z Politechniką; może właśnie w tym urządzeniu wykorzystano wyniki pracy Wydziału Elektroniki i Telekomunikacji PP (np. konstrukcję nowego systemu dostępu radiowego uniwersalnego systemu radiokomunikacyjnego czwartej generacji lub elastyczną platformę radiową umożliwiającą korzystanie z obecnych i przyszłych systemów bezprzewodowych).

Cieszysz się, że lodówka sprawnie funkcjonuje i możesz wyjąć z niej produkty spożywcze o dobrych właściwo-

ściach – dobrych dlatego, że samochód dostarczający je do Twojego ulubionego sklepu został sprawdzony w specjalistycznym laboratorium pod względem stanu izolacyjności termicznej przez naszych pracowników (Wydział Maszyn Roboczych i Transportu). A gdy spojrzysz na swój sprzęt AGD o optymalnych i przyjaznych dla użytkownika kształtach i funkcjach lub sięgniesz po interaktywną instrukcję jego obsługi – będzie to ponowne spotkanie z Politechniką (Wydział Budowy Maszyn i Zarządzania).

Jadąc do pracy wygodnym i ekologicznym autobusem, zwróć uwagę, że może jest to pojazd, którego rozwiązania techniczne powstały we współpracy producenta z naszymi pracownikami (Wydział Maszyn Roboczych i Transportu). Kiedy jedziesz samochodem, nawet nie uświadamiasz sobie, ile pożytecznych prac na rzecz poprawy „ekologii silników” (nie tylko samochodowych) wykonali pracownicy naszej Uczelni. A wsiadając do windy, zauważ, że porusza się ona wyjątkowo cicho, co jest efektem współpracy Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej Wydziału Elektrycznego z międzynarodowym koncernem. Gdy w pracy posługujesz się „poręcznymi” narzędziami, pomyśl, że być może opracowali je lub ulepszyli pracownicy Politechniki. Zachwycasz się funkcjonalnością nowych nanomateriałów lub nanowarstw – tym też zajmują się nasi badacze! A jeśli uważasz, że Twoje stanowisko pracy jest niewygodne i że należałoby pomyśleć o zmianach – pomogą Ci nasi pracownicy (Wydział Budowy Maszyn i Zarządzania)! A więc znowu – pomyśl o naszej Uczelni!

Przytoczyliśmy tylko wybrane przykłady wykorzystania efektów pracy naszych naukowców. Jednak mają oni wiele innych zadań, stawianych m.in. przez członków Konwentu PP – stowarzyszenia zrzeszającego przedstawicieli współpracujących z Politechniką renomowanych przedsiębiorstw i organizacji biznesowych; spotkania Konwentu stanowią forum wymiany myśli i doświadczeń.

Czytelniku, pamiętaj, że Politechnika Poznańska i wcześniejsze tradycje szkolnictwa technicznego są obecne w życiu Poznania i Wielkopolski już od 90 lat. Pracownicy Uczelni służą swoją wiedzą i doświadczeniem jako eksperci w przedsiębiorstwach produkcyjnych i w biznesie oraz są obecni przy inwestycjach związanych z rozwojem Poznania i regionu. Drogi kontaktu z naszą Uczelnią są bardzo różne! Jesteśmy otwarci na wszystkie zadania i wyzwania. Zapraszamy do współpracy i do dalszych kontaktów z Politechniką Poznańską!

A na zakończenie przepraszamy naszych pracowników za to, że nie udało się pokazać wielu innych ich osiągnięć, wymienić wszystkich prac i pochwalić się wszystkimi sukcesami. Na swoje usprawiedliwienie mamy tylko to, że opis osiągnięć każdej jednostki organizacyjnych naszej Uczelni mógłby stanowić odrębną obszerną publikację.

Aleksandra Rakowska

Redaktor naczelny: Karol Nadolny

Zespół redakcyjny: Karol Nadolny, Aleksandra Rakowska, Halina Ganińska, Stefan Trzcieliński, Grażyna Kodym-Kozaczko, Elżbieta Dolińska, Tomasz Łodygowski, Krystyna Długosz, Marzenna Biegała-Howorska, Wojciech Weiss, Andrzej Jakubowski

Źródła fotografii: archiwum Politechniki Poznańskiej, zbiory Sali Historii Politechniki Poznańskiej, archiwum Wydawnictwa Politechniki Poznańskiej, zbiory Biblioteki Uniwersyteckiej, Archiwum Państwowe w Poznaniu, zbiory Piotra Gołębnika, portale internetowe „Odkrywcy” i „Polskie szlaki”, zbiory prywatne.

Wydawca: Wydawnictwo Politechniki Poznańskiej
pl. M. Skłodowskiej-Curie 2, 60-965 Poznań
tel. +48 (061) 665 3516, faks +48 (061) 665 3583
e-mail: office_ed@put.poznan.pl
www.ed.put.poznan.pl